

LANZAROTE

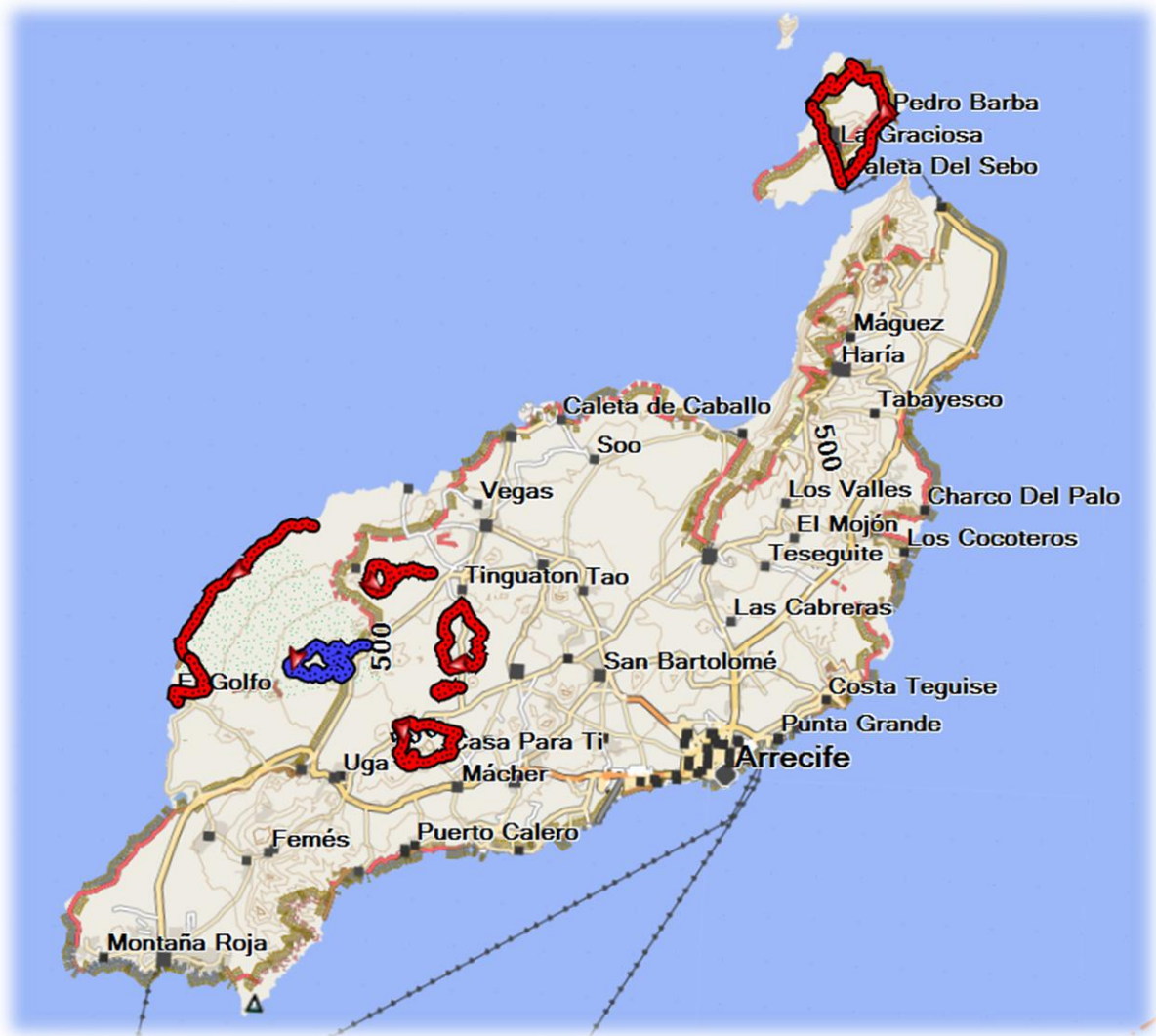

ZUIDERHUIS

DECEMBER 2020

LANZAROTE LEKKER EXCENTRIEK

Rood geaderde kraters en lavabergen, een eigenzinnige kunstenaar die overal sporen nalaat en de zon die 8 uur per dag schijnt. Op dit rustige Canarische eiland staat een wandelvakantie in de winter garant voor een surrealistische ervaring. Hieronder een overzichtskaartje van de wandelingen die we gedaan hebben. De rode routes zijn de wandelingen die we gedaan hebben op Lanzarote en haar zustereiland La Graciosa. De blauwe route is de busrit door het Nationaal Park.

DEELNEMERS

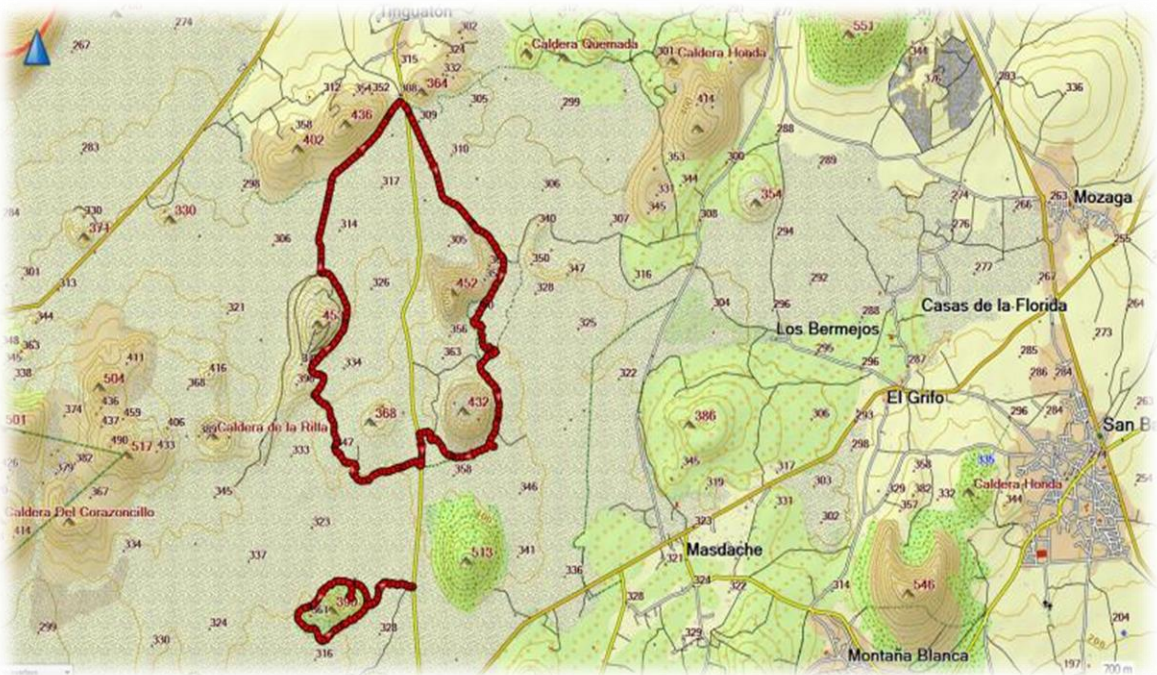

Van links naar rechts : Geert (Iddergem – echtgenoot van Riet), Dirk (Kapellen), Francis (Kortrijk), Ludwig (Merchtem – reisleader) en Riet (Iddergem – echtgenote van Geert).

Zondag 6 december 2020

- Wandeling : De vulkaanbergen van Mancha Blanca en Caldera de los Cuervos
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

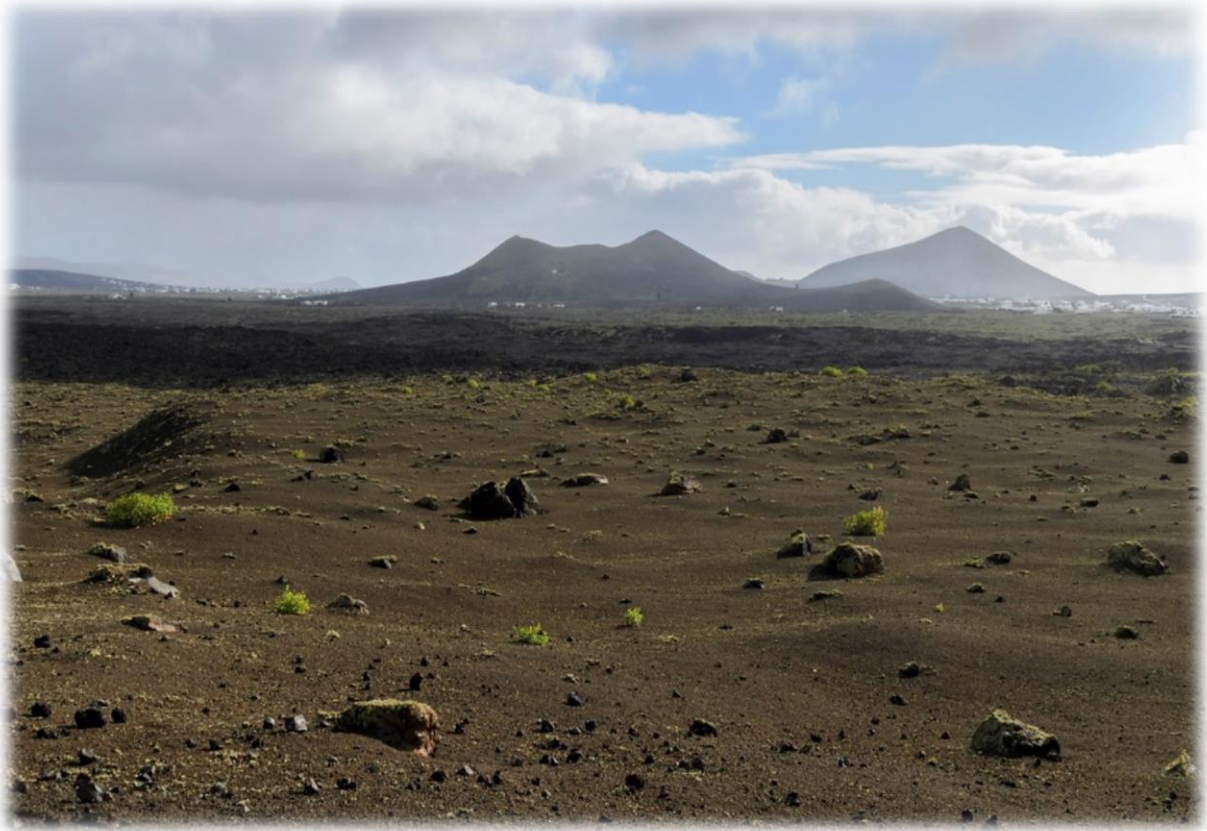
Vandaag doen we een pittoreske wandeling tussen de kraters en de calderas ten zuiden van Mancha Blanca. Op Lanzarote leven niet veel dieren omdat er zo weinig groen is. Maar kanarievogels vind je er wel. Deze vogels leven er, van nature uit, in het wild. De eilanden zijn niet vernoemd naar de kanarievogel, het is net andersom, de kanarievogel is vernoemd naar de eilanden. Het vogeltje hierboven is echter geen kanarievogel.

Op onze wandeling ligt er een lava- of een vulkanische bom. Dat is een groot brokstuk dat bij een vulkaanuitbarsting de lucht in geslingerd is, en/of door een lahar of lava meegenomen is. Na stolling of sedimentatie zal een vulkanische bom deel uitmaken van een pyroclastisch gesteente. Soms is in het gesteente een duidelijke structuur van een inslagkrater om de bom

heen te ontdekken, maar dit hoeft niet altijd het geval te zijn. Een bom kan na zijn eerste inslag ook weggrollen, of zelfs stuiteren, als het oppervlaktegesteente elastisch genoeg is.

Hier was ooit het centrum van het dorp Timanfaya. Dit dorp werd het eerst bedolven onder de lava tijdens de zesjarige erupties van 1730 tot 1736.

Af en toe krijgen we wat lichte regen en er staat ook een frisse bries. Maar dat houdt ons niet tegen. We stappen rustig door.

In het weinige groen dat we zien ontdekken we een vijgenboom. Een vijgenboom kan zowat 10 meter hoog worden. Een vijgenboom draagt drie maal per jaar vruchten.

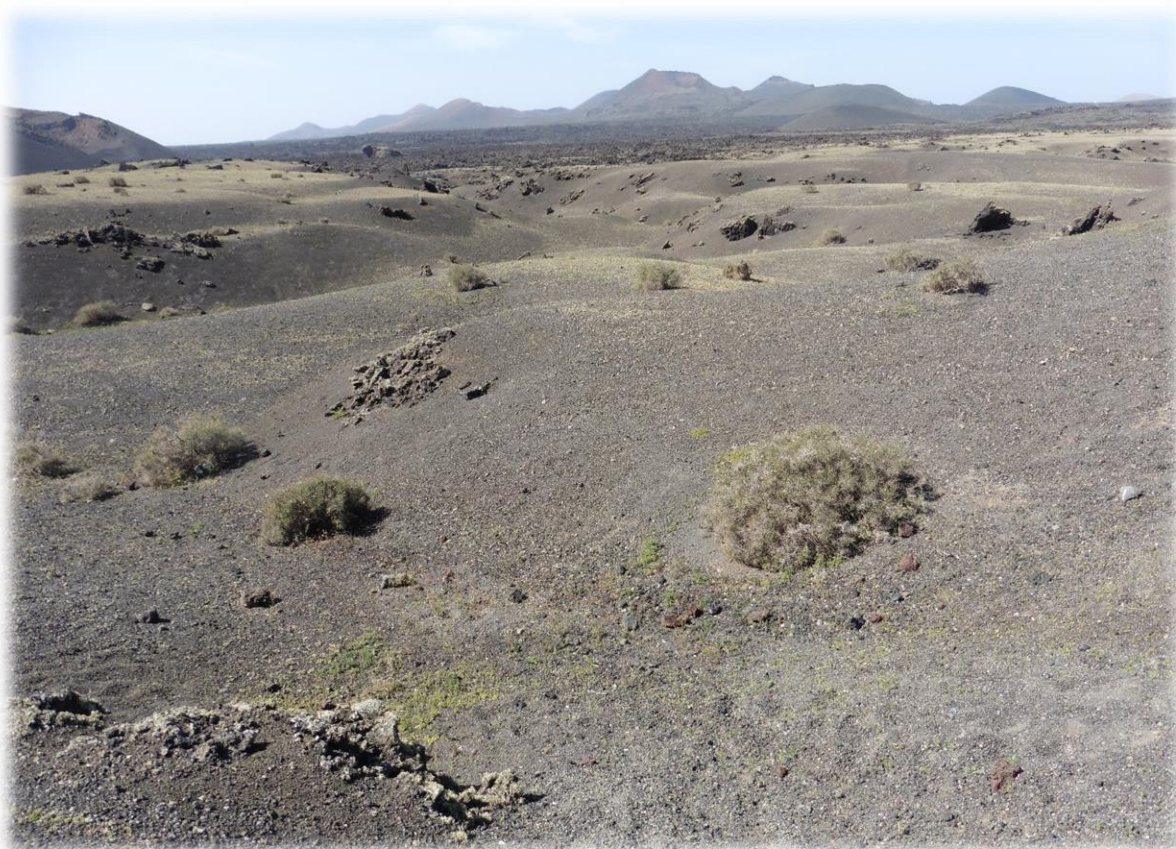
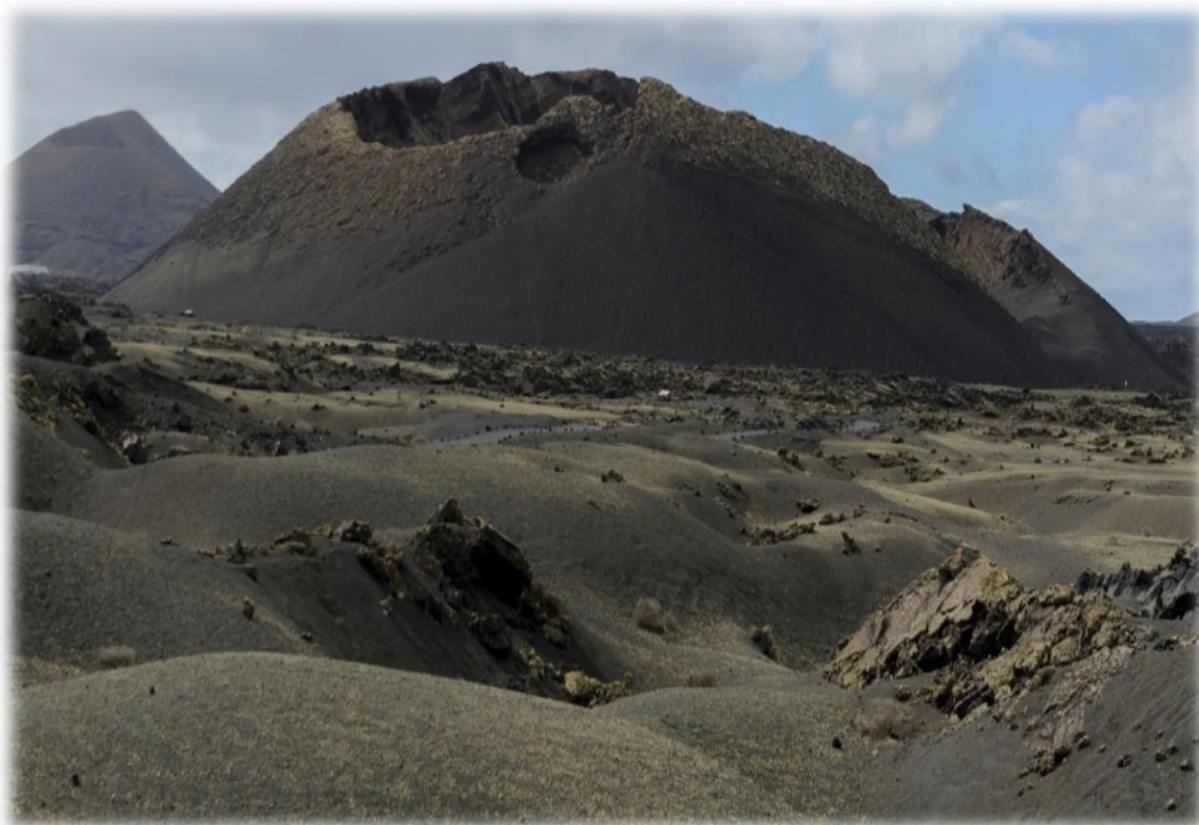
Onze tweede wandeling vandaag leidt ons naar het binnenste van de Caldera de los Cuervos. .
Doordat de krater is opengescheurd dient men de krater niet te beklimmen maar kan men er
gewoon inwandelen.

Bijna de helft van het landschap van Lanzarote is beschermd natuurgebied en in 1993 werd Lanzarote als eerste eiland ter wereld in zijn geheel door de UNESCO uitgeroepen tot biosfeerreservaat.

De licht groene kleur op de zwarte lava is afkomstig van mossen. Af en toe zijn er ook wat kleine, houtachtige struikjes.

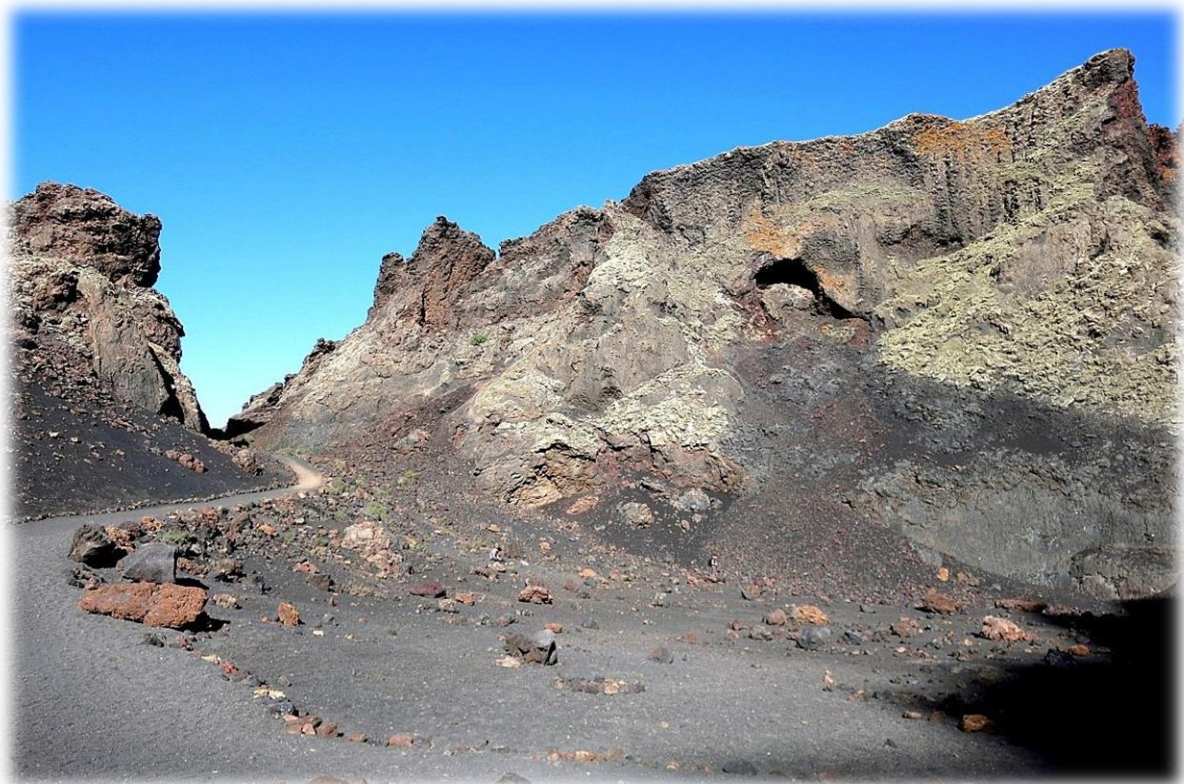

De Caldera de los Cuervos is een van de populairste wandelingen op Lanzarote. Caldera de los Cuervos betekent de krater van de raven. Deze krater heeft deze naam gekregen omdat er bovenaan in de krater, veel natuurlijke gaten zitten waar roofvogels hun nesten hebben. De

krater zelf mag niet beklommen worden enerzijds omdat het een roofvogelgebied is en anderzijds omdat de buitenkant van de krater erg geërodeerd is.

De Caldera de los Cuervos ontstond net als deze tijdens de zesjarige uitbarstingsfase die duurde van 1730 tot 1736.

Hier en daar kan je in deze krater een groene halfedelsteen, olivijn, zien. Dit half edelgesteente treft men overal aan op het eiland, vooral onder het brosse oppervlak. Het half edelgesteente heeft nagenoeg geen waarde. In meteorieten, die afkomstig zijn van Mars, heeft men ontdekt dat ook daar olivijn in zit. De Mars Exploration Rovers hebben de aanwezigheid van olivijn op Mars bevestigd. Belgische wetenschappers hebben tevens ontdekt dat olivijn CO₂ eet als men het vermengd met het water uit de Noordzee. Momenteel is men aan het onderzoeken of men met olivijn de klimaatopwarming kan tegengaan en het CO₂ gehalte, wereldwijd, kan terugdringen.

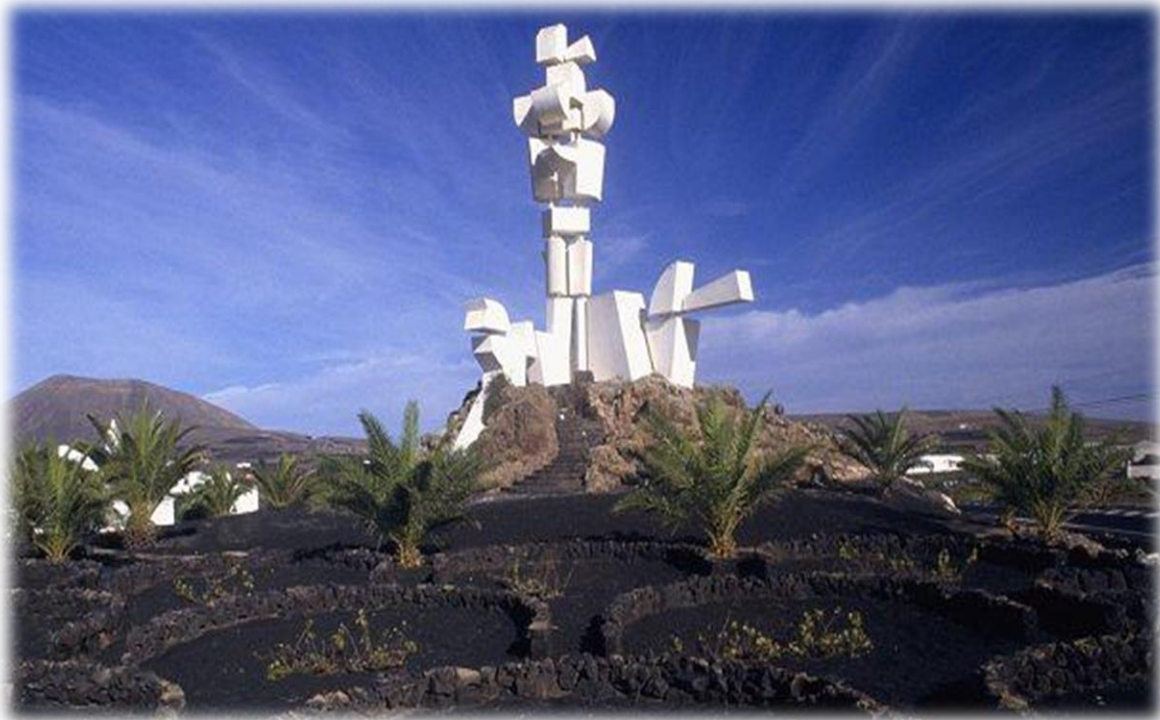

Voor we terugrijden naar ons hotel brengen we een bezoekje aan het kerkje van Mancha Blanca. Ieder jaar op 15 september vindt hier een grote bedevaart plaats ter ere van de

eilandheilige Virgen de los Volcanes. Tijdens de laatste uitbarsting van de vulkaan zou de zwarte Madonna de lavastroom vlak voor het dorp hebben tegengehouden met haar cape. Uit dankbaarheid hebben de inwoners van Mancha Blanca voor hun beschermheilige een kerk gebouwd. Rond de kerk ligt uiteraard het einde van de lavastroom.

Op weg naar het hotel houden we even halt bij het Monumento Al Campesino, een gedenkteken gewijd aan de boeren van het eiland. Het 15 meter hoge beeld is gemaakt door César Manrique. Hij heeft het gemaakt van oude watertanks van vissersboten. Het kunstwerk staat tevens op het geografische middelpunt van het eiland en stelt een boer met zijn ezel en dromedaris voor.

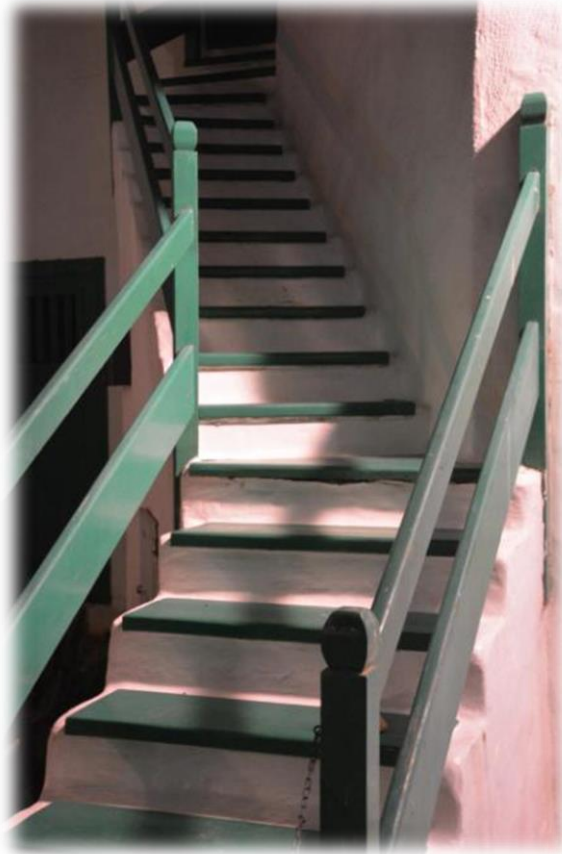

's Avonds brengen we nog een bezoek aan het gezellige centrum van Costa Teguisse. Het centrum ligt slechts een paar honderd meter van ons hotel. Er heerst een gezellige drukte maar het is er niet overdruk.

Maandag 7 december 2020

- Wandeling : Langs de droomstranden van La Graciosa
- Gebied : Het eiland La Graciosa
- Afstand : 18 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

We nemen de ferry met de haaiantanden, van 10.00 uur. Deze brengt ons, na een half uurtje varen, naar het zustereiland van Lanzarote, La Graciosa. De naam betekent “de gracieuze” en wordt ook wel de parel van Lanzarote genoemd.

Voor we op de boot mogen wordt onze lichaamstemperatuur gemeten. Corona weet je wel?

La Graciosa is een van de kleinere Spaanse eilanden in de eilandengroep van de Canarische Eilanden. La Graciosa ligt ongeveer twee km ten noorden van Lanzarote en wordt gescheiden door de zeestraat El Rio.

Het kerkje was gesloten maar ik ben er ooit één keer binnen geweest en heb dus toch wat foto's van hoe het er van binnen uitziet. De foto's hierboven zijn dus van een eerdere reis. Wat de inrichting betreft verwijst alles naar het vissersleven.

Op La Graciosa ga je terug in de tijd. Er zijn geen geasfalteerde wegen, geen verkeersborden of geen verkeerslichten. Er rijden dan ook maar weinig auto's op het eiland. Hier heerst een vooroorlogse rust en lawaai is hier een onbekend fenomeen.

Ondanks het feit dat men geen massatoerisme wenst op het eiland, is toerisme de belangrijkste bron van inkomsten, vooral dan door de dagtoeristen. Er zijn slechts enkele families die leven van de visvangst, voornamelijk de vangst van tonijn en van inktvis.

Het leven van de eilandbewoners is heel gemoedelijk en verschilt weinig met dat van hun voorouders. Op hun gemak lopen ze door de zanderige straten in hun dorp, de oudere vrouwen met hun traditionele hoeden lopen vaak op blote voeten op de zanderige straten van het dorp. Aan het einde van de middag komen de vissers terug van zee en wordt de inktvis aan lijnen te drogen gehangen. Vervoer van goederen uit de haven gaat grotendeels met kruiwagens. Deze charme maakt het gebrek aan vertier op het eiland ruimschoots goed – alleen rond carnaval en tijdens het Fiesta del Carmen (16 juli) komt het eiland tot leven en zitten de veerboten stampvol.

La Graciosa telt slechts één dorp, Caleta del Sebo of “kreek van het vet” dat verwijst naar de vroegere walvisvangst. Dit dorp ligt aan het zuidelijke puntje van het eiland. Aan de

oostelijke zijde van het eiland ligt er ook nog een klein gehucht, Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba).

Het eiland telt slechts 600 inwoners die er zelf voor gekozen hebben om het massatoerisme weg te houden van het eiland. Er zijn dan ook geen hotels enkel een paar gastenkamers en een klein pensionnetje.

Het zeeleven in de archipel is mede dankzij een visverbod rond de onbewoonde eilandjes ongekend rijk, een paradijs voor duikers. Op het land leven hagedissen en broeden grote kolonies kneuen, verschillende soorten stormvogels en pijlstormvogels en een paar paartjes

bedreigde Houbara trapganzen. Deze vogels profiteren volop van de omliggende visgronden. Ook roofvogels voelen zich er thuis zoals valken, uilen, visarenden en de Egyptische gier.

Jean de Bethencourt kwam eerst op La Graciosa (en gaf het eiland zijn naam) voordat hij Lanzarote veroverde maar het eiland is pas sinds 1876 permanent bewoond. Daarvoor was het een populaire 'hang-out' voor passerende piraten. La Graciosa lag handig ten opzichte van de routes van volgeladen handelsschepen tussen Amerika en Europa. De schrijver

Robert Louis Stevensons schreef het boek 'Schateiland' en is geïnspireerd op piratenlegendes rond een schat die op La Graciosa begraven zou hebben gelegen of misschien nog wel ergens verborgen is.

Het eiland bestaat bijna volledig uit wit zand dat is overgewaaid uit de Sahara, gemengd met vulkaanzand. La Graciosa heeft een haven met jachthaven, bars, restaurants en een supermarkt. Verder is er nog een postkantoor, en een basis- en middelbare school.

Het gehucht Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba) bestaat uit een kleine groep mooi ingerichte huizen. Het zijn vooral vakantiehuizen van rijke families uit Spanje en uit Tenerife. De tuintjes van deze huizen zijn allemaal goed onderhouden door de inwoners van La Graciosa die op die manier iets bijverdienen.

We eten en rusten wat op een prachtige locatie, op het plaatsje Los arcos.

Op deze plaats zijn er een aantal natuurlijke bruggen uit lava. Onnodig te zeggen dat men deze natuurlijke bruggen niet mag betreden, dat is levensgevaarlijk.

Los Arcos is een ruige plek, zeer weinig bezocht, waar de bezoeker geniet van de natuur in zijn meest ongerepte staat. De witte zandduinen omringen het strand en de golven strelen de zwarte rotsen van de kust. Hier vormt de vulkanische kustlijn enkele grillige en verrassende natuurlijke bogen van basaltsteen van enkele meters hoogte.

Miljarden schelpjes liggen aangespoeld op de stranden. Het zijn zeeslakjes.

We beklimmen Montaña Bermeja waarvan de top zich bevindt op 152 m boven de zeespiegel. Op de top staan vier stenen beelden.

Aan de voet van de Montaña Bermeja staat er een gedenkplaat als herinnering aan een dramatische gebeurtenis. Op 26/12/2013 was de Fransman François Christophe (47 jaar) met

zijn dochter Bahia aan het wandelen aan de waterlijn toen er plots, uit het niets, een grote golf (tsunami) hen meesleurde in de zee. Beiden kwamen hierbij om.

Na onze wandeling mag een terrasje uiteraard niet ontbreken

Dinsdag 8 december 2020

- Wandeling : Tussen de wijngaarden van Uga en La Geria
- Gebied : La Geria
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 5 uur

